

המקורבים

בס"ד גליון ער' פרשת תצווה-זכור ה'תש"פ
[בשבת אין לברור את העלון אלא על-מנת לקרוא ממנו מיד אפילו מעט]

גליון שבועי לחניכי הישיבות בני התורה המקורבים לאורן של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

דבר העורך

שלום לקוראי העלון הנכבדים!
בגליון שלפנינו נפתח במדור מתחדשים עם כמה שירים חדשים לכבוד פורים; נעבור למאמר נפלא על הפרשה במדור פשט ופנימיות; לאחר מכן נכנס למדור ללכת עם תורה - ניצוצות אורה בהבנת תורת רבינו הקדוש - נמשיך עם תורה ה; נסיים עם מדור נקודה בפרשה ביאור בפרשה מאת הרב אליהו עטיה שליט"א.
בברכת שבת שלום ופורים שמחה!
העורך

חדשות המקורבים

מתחדשים

הבעל מנגן הברסלבאי הר"ר יוסף קרדונר בסינגל חדש: "שעה אחת"

רגע לפני יציאת אלבטו החדש "שעה אחת", מפתיע הבעל מנגן הברסלבאי הר"ר יוסף קרדונר הי"ו בצלילים מרגשים במיוחד. לפניכם שיר הנושא של האלבום, המנגן את צליליו של רביה"ק רבי נחמן מברסלב זיע"א במעלת ההתקרבות לצדיקים: "שוב לבלות זמן רב, בשביל שעה אחת, שיתקרב לצדיק" (ספר המידות ערך צדיק ניה), "ביאת המשיח תלוי בקרבת הצדיק" (ספר המידות ערך צדיק קנ"א).
* * *

יואלי קליין שייע גרום וארי היל מגוישים: "לבוא אל המלך"

בעל המנגן והמלחין הנודע שייע גרום' משהרר להיט חדש מבית מדרשו יחד עם המלחין הנודע של כל הלהיטים המפורסמים 'הערשי וינבערגער' מארה"ב. סינגל טרי ומרגש בניהוח קצבי כאשר הפעם בוחר שייע לארח לבצע את השיר את אמן הנשמה ארי היל לדואט מעניין עם יואלי קליין, כאשר שייע עצמו מוסיף נופך משלו וחובר בקולו אל השיר האנרגטי.
* * *

שיר נוסף על המילים 'הצילני מקליפת המן עמלק' - הולחן ע"י הרב נותי שטיינברג שליט"א מבוצע ע"י הבעלי מנגנים ר' אברימי מושקוביץ ור' יואלי קליין וישיבת קה אכסוף.

את כל השירים ניתן לשמוע בקו המקורבים: 077-31-40-331
בשלוחה: 82

עלון 'המקורבים' ©

ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי ההפצה, ולפרסום בגליון פנו לקו 'המקורבים': 077-31-40-331 ורשאיירו הודעה בשלוחה: 72 או לאימייל: E0773140331@GMAIL.COM
* * *
ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ; וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318. או דרך קו 'המקורבים' בשלוחה: 09. תזכו למצוות!
* * *

נשמח לקבל כל חומר לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומקום עיר; (אפשר שם וכתובת בדויים, ולציון זאת), עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרבה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!

השיעורים הקבועים!

יום	חדש אדר	הדף היומי	משנה ברוכה	ליקוטי ח"א מוהר"ן	ליקוטי הלכות חלק ח	העמוד היומי
ז	יא	טז	חזרה	יא:	עו	קנד:
א	יב	ב	תסא, ב	יב:	עז	קנד:
ב	יג	ג	תסא, ג	יב:	עח	קנה:
ג	יד	ד	תסא, ד-ה	יג:	עט	קנה:
ד	טו	ה	תסא, ה	יג:	פ	קנו:
ה	טז	ו	תסא, ו	יד:	פא	קנו:
ו	יז	ז	חזרה	יד:	פב	קנו:

התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה ח.

~ מצח הרצון ~

ובדברי האור החיים הקדוש מבואר, שבפרשה זו נצטווה משה להעניק גדולה לאהרן, והיה בזה נסיון למשה שצריך לוותר בעצמו על הגדולה הזאת וליתנה לאהרן, ולכן היה צריך שהוא בעצמו יעשה זאת, ומפני כך נכתב 'ואתה' תצוה. ובה יש פתח מעט להבין מפני מה נתעלם שמו של משה, מגודל הביטול שהיה נצרך ממנו, וכפי שיתבאר.

ב. באור החיים הקדוש מבואר, שלא נמנו הציץ והמכנסים בכלל הבגדים, כי הם אינם 'בגדי כהונה' ככל האחרים, אלא גבוה יותר או נמוך יותר; הציץ – גבוה יותר מהם, ומכנסים – נמוך יותר, ונועד 'לכסות בשר ערוה'.

ביאור הפנימיות

על פי פנימיות, עניין הכהנים ובגדי הכהונה, ועניין עבודתם – הוא ה'למעשה' של קרבת ה' שהתגלה במשכן.

שהרי עניין המשכן, כפי שנתבאר במאמר הקודם – הוא לעשות יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, דהיינו לגלות איך הקב"ה שוכן כאן בתוך העולם, בתוך כל פרט ופרט בדומם צומח חי ומדבר, ובתוך כל מדה ומדה וכל מאורע ומאורע, כמו שכתוב 'ושכנתי בתוכם' לשון רבים – בתוך כל אחד ואחד ובתוך כל מצב ומצב.

אמנם, כפי שיש 'אמונה' ויש 'ביטחון', והביטחון הוא ה'למעשה' של האמונה. כך יש 'השראת השכינה' ויש את ה'למעשה' של זה, ועניין זה מתבאר בפרשה זו, וכפי שיתבאר.

* * *

וביאור העניין כך הוא:

יש שתי מיני הנהגות של הקב"ה; יש הנהגה הנקראת 'זעיר אנפין', ויש הנהגה הנקראת 'אריך אנפין'. ההנהגה הראשונה מתאימה לפי הכלים והמדות של העולם הזה, והנהגה השנייה היא כביכול 'למעלה' מהכלים והכללים של העולם הזה.

העולם הזה מתנהג באופן מוגדר ו'מצומצם', לפי כללים מוגדרים ו'מחייבים'. אדם אינו יכול בתוך עולם של 'גבול' להתנהג בהפקרות 'כלי גבול', כי מי שהולך בעצימות עיניים נתקע בקיר, ומי שמנסה להאכיל את גופו יותר ממה שהוא יכול, או שלא לאכול ולהתלכש בכלל – לא יוכל להינצל מהתוצאות שיחזרו לעומתו.

כך זה בעולם הגופני. וכך זה בעולם האנושי – יש מנהגים וגבולות אנושיים של בין אדם לחברו, שמי שאינו מגביל ומתאים עצמו לכך, 'נענש' אם ירצה או לא. ויש כמוכח חוקים וגבולות מדיניים ומשפטיים, שמי שאינו מתאים עצמו אליהם – נקנס ונענש.

וכך הוא גם ההנהגה של התורה. התורה מדברת לפי הכללים של העולם הזה, וכל הכללים הללו נבראו לפי התורה שהרי 'אסתכל באורייתא וברא עלמא', והתורה מגדירה בבירור מה הם הכללים של הטוב ומה הם הכללים של הרע, והכללים הללו 'מחייבים' את התוצאה של 'אם בהוקתי תלכו' או להיפך הם ושלו.

פרשת תצוה היא המשך לפרשת תרומה, ששניהם יחד עוסקים בעניין המשכן, ובהם הם המשך והשלמה לכל סדר יציאת מצרים וקבלת התורה שבחומש שמות, כפי שהתבאר במאמר הקודם [פרשת תרומה]. ובשנה מעוברת, הותמים בפרשה זו את סדר השוכב"ם.

פרשת תרומה עוסקת בכלי המשכן, ופרשת תצוה בבגדי כהונה ובקדושת הכהונה. ועניין זה צריך הבנה, מפני מה נתייחד שבט אחד להיות 'כהנים', ומדוע לא יהיו כולם שוים, כמו כן צריך להבין מהות בגדי הכהונה, ואיך כל זה שייך למהות עניין המשכן.

בפרשה זו לא נזכר שמו של משה רבינו. ואמנם יש עוד פרשיות שבהם אינו מוזכר [כגון עקב, ואתחנן, שופטים וכיוצא] וזאת משום שהוא 'המדובר' שם, אבל בפרשה זו שהוא 'המדובר' ולא המדבר, היה מן הראוי שיהיה כתוב שמו. והטעם הידוע מבואר בדברי הזוהר הקדוש, שהוא מחמת שאמר 'מחני נא', ונתקיים בו בפרשה אחת בתורה, ובפרשה זו חל הסתלקותו בכל שנה. וגם דבר זה אומר דרשני, מה עניין 'העונש' הזה ועל מה.

התמיהות בפרשה

א. 'ואתה תצוה' – מה ההדגשה 'אתה', שלא נכתב עד הנה בשום ציווי ממלאכת המשכן, ומהו תוספת הו', שהוא כביכול 'מוסיף' על עניין ראשון.

ב. מה עניין פרשת הדלקת המנורה לכאן, והלא אין עוסקים עדיין בעבודת המשכן אלא בהכנתה. ומצות הדלקת המנורה מופיע בסדר הקרבנות בפרשת אמור יחד עם מצות לחם הפנים, ואם כן מה עניינו לכאן בסמוך לסדר 'מלאכת המשכן' [וכן בפרשת בהעלותך סמוך לסדר קרבנות הנשיאים].

ג. 'ואלה הבגדים אשר יעשו' – ואילו כשמפרט את הבגדים אינו מפרט את כולם אלא רק ששה, למעט הציץ והמכנסים. וצריך להבין מפני מה נשמטו אלו מהכלל.

ד. צריך להבין את גודל החומרא שיש בבגדי כהונה, שכל שינוי קטן בהם מחייב מיתה, אם הוסיף בגדים או חיסר, ואם אינם לפי מדתו או שהתלכלכו מעט, ובגמרא יש צד שאפילו אם נכנס אור בין בגדו לבשרו – מה שלא מצינו כדוגמתו בשום מצוה בתורה, ואיך זה עולה בקנה אחד עם כל ההתקרבנות שמבטא כל המשכן והקרבנות.

ה. צריך להבין עניין השמטת שמו של משה מפרשת תצוה, מה עניינו.

ביאור הפשט

א. בדברי הרמב"ן מבואר שדווקא בעניין שמן זית זך, נאמר 'ואתה תצוה'. כי בכל שאר הציוויים, היה משה רבינו 'שליח' להעביר רצון ה' אל האחרים שיעשוהו, אבל בשמן זית שאי אפשר לאף אחד לעשותו, אלא מי שיש לו יש לו, ומי שאין לו אין לו – נשארה המצוה אצל משה בעצמו שיביאנהו אליו.

ואמנם אין זו הנהגה של 'דין', כפי שעלה במחשבה תחילה – שאז מיד היה נענש החוטא, כמו מי שדופק ראשו בקיר שהתוצאה היא מיד... אלא הנהגה של 'רחמים', שיש המתנה בין החטא לבין העונש, ויש אפשרות של תיקון ועוד, אבל עדיין הנהגה זו היא הנהגה של 'משפט'.

אמנם יש הנהגה שהיא 'למעלה' מהעולם, ואינה משועבדת בכלל לכללים ולהגדרות של העולם הזה, אלא היא הנהגה של אהבה ושל רחמנות בלי גבול ובלי שיעור, לא לפי הכלים ולא לפי הכללים. אמנם צריך להבין מה עניין ההנהגה הזאת, למי זה מיועד, ואיך זוכים לזה.

* * *

והתשובה היא, שההנהגה האמיתית של השם יתברך היא דווקא ההנהגה העליונה, והתפקיד שלנו הוא 'לגלות' את ההנהגה הזאת, ולהמשיך אותה לתוך העולם הזה. אך אי אפשר להגיע לזה ולפעול זאת – רק על ידי הנהגת 'המשפט' של העולם הזה. וזאת בשני אופנים שהם שני שלבים.

השם יתברך ברא את העולם הזה, עם כל הכללים והכללים הללו, משום שרק על ידי כך אפשר להשיגו, וכפי שנתבאר בפרשת תרומה, ולכן אי אפשר לדלג ולהתחיל בלי הגבולות והכללים של העולם הזה, דהיינו הכללים של התורה ושל 'המשפט' שהם ההנהגה של 'זעיר אנפין'.

אמנם דווקא מתוכם, מנלה האדם כמה הוא זקוק לרחמים, כי העולם הזה הוא מקום כל כך קשה מר ומנוכר, והכללים הנוקשים שבו כל כך אכזריים – שאי אפשר להתמודד עמו, וכך גם בקיום התורה – שכוותה הגוף והיצר נוקשים כל כך, שבאמת אי אפשר לעמוד כנגדם, כמו שאמרו חז"ל 'יצרו של אדם מתנבר עליו בכל יום ומבקש להמיתו, ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו', זאת אומרת שבכוותה עצמנו אי אפשר להתמודד כלל עם העולם, לא בגשמיות ולא ברוחניות.

וכשאדם תופס את המצב האמיתי שלו, כמה הוא מסכן ומסוכן, וכמה הוא סובל ומיוסר – הוא מבין שהוא זקוק לרחמים, ואז הוא פונה לכיוון מעלה ו'מזמין' את הרחמים האלו, וזה הצעד הראשון בדרך להשגת הנהגתו האמיתית של השם, והפעולה הזאת נקראת 'ביטול', כביכול אדם מרים ידיים ואומר 'אני לא מסתדר'.

את הפעולה הזאת טבע השם יתברך אפילו בגשמיות, שכשאדם מתייבש הוא עוצם עיניו, כאומר: 'אין כאן עולם, אני מחפש משהו אחר' וזה פעולה של בריחה מהייסורים, על ידי ביטול. וזו עצה טובה בכל מצב של התמודדות קשה, שהאדם יבטל עצמו לגמרי, בביטול מוחלט של הראייה והשמיעה והמחשבה, וזוהו הוא מבטל מעצמו את השליטה של העולם הזה (ליקוטי מוהר"ן סה, ועוד מקומות).

אמנם אי אפשר להישאר במצב זה, כי כל עוד האדם בעולם הזה אינו יכול להתבטל לגמרי אלא רק לזמן מה, ולאחר מכן צריך לשוב 'אל המציאות', ואז לא די שהוא חוזר אל הייסורים, אלא הם מתגברים עוד יותר, מחמת שהתחיל להילחם עמם. ואז, צריך לקחת את 'הרחמים'

שהשיג בעת הביטול – ולהאיר אותם 'לתוך' הכלים והכללים של העולם.

אף שבאמת הרחמים האלו הם 'למעלה' מן העולם, ואי אפשר 'להלביש' אותם לתוך כלים וכללים, אבל יכולים להמשיך 'הארה' משם, שנותנת לו 'דעת' ומבט אחר על הכלים והכללים הללו, שהם לא 'סוף הסיפור' אלא יש משהו מעבר לזה, וממילא הם אינם כל כך מאיימים ונוקשים, אלא בסך הכל 'כלים' כדי להשתמש בהם.

* * *

מי שעוסק באמת בעבודה זו – להאיר את הרחמים הגבוהים הללו לתוך העולם, הם הצדיקים הגדולים, שהם זכו לביטול באמת, לזכך ולבטל את שליטת הגוף והצמצום של העולם, והם השיגו באמת את רחמי השם. והראשון שבהם היה משה רבינו, שביטל עצמו במסירות נפש ואמר 'מחני נא', והקב"ה 'קיבל' את בקשתו וביטלו, והוא נכלל בהנהגה העליונה והמשיך את הרחמים האלו לתוך העולם, ולכן גם הסתלקותו היה בשבת קודש בזמן המנחה, שאז מאירים הרחמים הגדולים האלו – הנקראים 'מצח הרצון'.

והרחמים האלו מתגלים במשכן, על ידי עבודת הכהנים. כי הכהן מרמז על הנהגת הימין והחסד, שהוא תנועה של אהבה והתפשטות ללא גבול, והם מאירים זאת בתוך המשכן לתוך נשמות ישראל – מכוונו של משה. ולכן בפרשה זו לא נזכר שמו של משה, מחמת שכדי להמשיך את הרחמים האלו היה נצרך לבטל עצמו לגמרי.

ובתחילת הפרשה נצטוו על מצות המנורה, שכל עניינה אינה 'להאיר' במושג של אור שבעולם הזה, שהרי 'זכי לאורה הוא צריך', אלא כל מהותה 'לגלות' שהשכינה שורה בישראל' – דהיינו 'רעוא דרעוין' שהשם יתברך רוצה בנו ויהי מה. ולכן היה צריך בדווקא שמן זית זך, בלי שמרים כלל, דהיינו בלי גבולות ובלי צמצומים, אלא הארה זכה ונקיה של רחמים, ובמצוה הזאת נאמר דווקא 'אתה תצוה' כי רק משה רבינו יכול להמשיך הארה זו ונכתב בתוספת ו', כי זה המשך של כל ענייניו של המשכן שנכתב עד כאן.

ואז נכתב בגדי הכהונה, שמצד אחד הם המורים כל כך, דהיינו תוקף הדין והמשפט – שדווקא על ידי כך אנו מבינים כמה אנו צריכים לרחמים, ולאחר מכן צריכים להמשיך הארה מהרחמים האלו 'לתוך' הצמצום והמשפט [ולכן גם השמן הוא על ידי 'כתישה' וכמבואר בזהר].

ושמונה בגדי הכהונה הם כנגד שמונה האותיות שבשמות הוי"ה ושם אדנות כשהם מתחברים יחד [שזה יהוד קב"ה ושכינתיה], שאז יש בהם 'י' בתחילה ו' בסוף, לרמז על הכתר ועל המלכות בסוד 'אני ראשון ואני אחרון' – ולהמשיך הארת הכתר שהם הרחמים העליונים עד המלכות שהיא הדין והמשפט. ולכן הציץ שמרמז על ה' הראשונה אינה 'בגד' כלל, אלא למעלה מזה, ונתון על מצח אהרן להמשיך הארת 'מצח הרצון', והמכנסים מרמז על 'י' האחרונה, שהוא 'בגד' כפשוטו, וכיניהם יש שאר הבגדים, ואכמ"ל.

על הפרשה ׀׀׀ פנינים על פרשת השבוע לאור תורה זו

בגדי כהונה

עניין בגדי כהונה שהאריכה התורה כ"כ, אולי יש לבאר על פי מה שכתב מוהרנ"ת בליקוטי הלכות (העושה שליח לגבות חובו, הלכה ג אות כג) וז"ל: "זוהי בְּהִינְתּוֹ וּמְרַדְכֵי יֵצֵא מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ בְּלְבוּשׁ מַלְכוּת תְּכֵלֶת וְחֹר וְעֵטְרֵת זָהָב גְּדוּלָה וְתַכְרִיף בּוּיץ וְאַרְגָּמָן. וּמוֹנֵה שֵׁשֶׁה לְבוּשִׁים שֶׁהֵם לְבוּשׁ מַלְכוּת א, תְּכֵלֶת ב, וְחֹר ג, וְעֵטְרֵת זָהָב גְּדוּלָה ד, וְתַכְרִיף בּוּיץ ה, וְאַרְגָּמָן. כְּנִגְדַּת שֵׁשֶׁה סְדְרֵי מוֹשְׁנֵה שֵׁשֶׁה בְּבִהִינְתּוֹ שֵׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית שֶׁבָּהֶם נִבְרָא הָעוֹלָם עַל יְדֵי הַתּוֹרָה שֶׁכְּלוּלָה מִשֵּׁשֶׁה בְּהִינּוֹת שֶׁהֵם בְּהִינְתּוֹ פֶּשֶׁר וּפְסוּל, טְמֵא וְטָהוֹר, אֲסוּר וּמִתָּר. שֶׁכֵּל זְמַן שֵׁשֶׁת יָמֵי מְכַרְרִין אוֹתָן הֵם בְּבִהִינְתּוֹ תַעֲרֵכֶת מוֹכ וְרַע שְׁמֹשֶׁם אֲחִיזוֹת עֵץ הַדַּעַת מוֹכ וְרַע. וְזֶה כֵּל עֲבוֹדַת הָאָדָם שֶׁצְרִיף לְכַרֵּר הַטּוֹב מִהָרַע עַל

יְדֵי שְׁמִינִיגַע בַּתּוֹרָה עַד שְׁמִכְרֵר הַפֶּסֶק הַלְכָה שְׁמִכְרֵר הָאֲסוּר מִהַמִּתָּר, הַטָּהוֹר מִהַטְּמֵא, הַפֶּשֶׁר מִהַפְּסוּל. וְאִזּוֹ נִעְשִׂין מוֹנֵה לְבוּשִׁין קְדוּשִׁים לְנִשְׁמָתוֹ בְּהִינְתּוֹ הַלּוֹקָא דְרַבְּנָן פִּידוּעַ. וְעַל כֵּן הֵם שֵׁשֶׁה לְבוּשִׁים כְּנִגְדַּת שֵׁשֶׁה סְדְרֵי מוֹשְׁנֵה שֶׁכְּלוּלִים מִשֵּׁשֶׁה בְּהִינּוֹת הַנִּלְשָׁן שֶׁהֵם אֲסוּר וּמִתָּר וְכוּ' כְּמוֹכָא, כִּי אַחֵר שְׁמִכְרֵרִין אוֹתָן נִכְלָלִין בְּלָם בְּקַדְשָׁה וְנִתְהַפֵּה הַכֵּל לְטוֹב וְנִעְשָׂה מֵהֵם בְּהִינְתּוֹ שֵׁשֶׁה לְבוּשִׁין הַנִּלְשָׁן, יַעוּ"ש עוֹד.

ועל פי זה יש לבאר שזה ג"כ בחי' בגדי כהונה, כי הכה"ג נכנס למקום קודש הקדשים שהוא בחי' עדן, ומשם ממשיך בירורי התורה שזה בחי' הדלקת המנורה שמשם נמשך הארת תורה שבע"פ, וע"כ נמשך מזה הלבושין הקדושים שהם בחי' לכבוד ולתפארת.

עניינא דיומא ׀׀׀ עניין ד' פרשיות על פי תורה זו

פר' שקלים

א] הנה מתחילים פר' שקלים שהוא בחינת צדקה שעי"ז הוא עיקר ההתקשרות לבחי' הצדיק, בבחי' "וצדיק חונן ונותן" וכמבואר בדברי מוהרנ"ת בעניין מתנות לאביונים, ומובא לקמיה.

פר' זכור

ב] ואח"כ קוראים פר' זכור למחות את זכר עמלק שבכל דור כי "קלפת זְהֵמַת עֲמֶלֶק שֶׁהוּא מוֹרַע עֵשׂוֹ, הוּא עֶקֶר הָרַע דְקַלְפָּה, כְּמוֹ שְׁמִכְבָּר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּלְשָׁן. כִּי עֲמֶלֶק כְּלוּל מִכָּל הַמַּדּוֹת רְעוּת שֶׁהֵם כָּלֵל כֵּל הַצְנּוּרוֹת הָרְעִים שֶׁל כָּל הָעַפּוּזִים, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב, "רֵאשִׁית גּוֹיִם עֲמֶלֶק". שֶׁהוּא כְּלוּל מִכָּל הָרַע שֶׁל כָּל הַגּוֹיִים וְהוּא הָרֵאשׁ וְהַשְּׂרֵשׁ שֶׁל כָּלֵם, וְעַל כֵּן אֵף עַל פִּי שְׁשֶׁבֶר מוֹשֶׁה הַצְנּוּר הָרַע שֶׁל פְּרַעֲה וּמִצְרַיִם וְעַל יְדֵי זֶה הוֹצִיָא אֶת יִשְׂרָאֵל מִשֶּׁם בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחַנִיּוֹת, כִּי כְּמוֹ שֶׁהוֹצִיָאם בְּגִשְׁמִיּוֹת מַגְלוֹת מִצְרַיִם, כֵּן הוֹצִיָא נַפְשוֹתָם מִזְהֵמַת מִצְרַיִם, מִהָרַע שֶׁלָּהֶם, כִּי הוֹצִיָא אוֹתָם מִמִּצְרַיִם שֶׁעָרִי טְמֵאָה וְהַכְנִיסָם בְּמִצְרַיִם שְׁעָרֵי קְדוּשָׁה, אֵף עַל פִּי כֵן עֲדוּן הַתְנַגְּרָה בָּהֶם הַבַּעַל דְבָר שִׁיתְלוּנְנוּ עַל מוֹשֶׁה וְכֵל זֶה נִמְשָׁה מַחְמַת שְׁעֵדוּן לֹא נִשְׁבֵּר שְׂרֵשׁ וְכֵלֵל שֶׁל כָּל הַצְנּוּרוֹת רְעִים שֶׁלָּהֶם שֶׁהִיא קַלְפַת עֲמֶלֶק וְכוּ"ל. וְזֶה שְׁכַתּוֹב, "עַל רִיב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל נַפְתָּם אֶת ה'." לְאֹמֵר הַיּוֹשׁ ה' בְּקַרְבְּנוֹ אִם אֵין וְיָבֵא עֲמֶלֶק וְכוּ"ל. כִּי מַחְמַת שְׁנַפְסוֹ אֶת ה' וְלֹא הָאֲמִינוּ בְּשִׁלְמוֹת שְׁמוֹשָׁה וְכוּלָּהּ לְהַשְׁלִים לָהֶם כֵּל הַחֲסֻרוֹנוֹת, כִּי אֲצִלּוּ כֵּל הָרוּחַ הַיּוֹשׁ כְּנִלְשָׁן שֶׁהוּא הַפְּגָם שֶׁל אֲמוּנָה נִמְשָׁה מִקַּלְפַת עֲמֶלֶק כְּנִלְשָׁן, עַל כֵּן וְיָבֵא עֲמֶלֶק, שְׁבֵא עֲלֵיהֶם גַּם בְּגִשְׁמִיּוֹת לְהַלְחֵם עִמָּהֶם. וְכְמוֹ שְׁפָרַשׁ רַשִׁי"י שֶׁם זֶה לְשׁוֹנוֹ, "וְיָבֵא עֲמֶלֶק וְגו'", סִמּוּד פְּרָשָׁה זוֹ לְמִקְרָא זֶה

לומר, תמיד אני ביניכם ומזמן לכל צרכיכם ואתם אומרים, היש ה' בקרבנו אם אין, תייכם שהכלב בא ונלשף אתכם וכו', תינו פנ"ל.

"ועל כן בא עמלק קדם מתן תורה, כי עקר המשכת הרוח היום הוא על ידי התורה שהוא עשרת הדברות בְּהִינְתּוֹ יוֹד מִינֵי דְפִיקוּן, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב שֶׁם. וְעֲמֶלֶק שֶׁהוּא בְּהִינְתּוֹ הָרַב דְקַלְפָּה, בְּהִינְתּוֹ הָרוּחַ דְסִמְרָא אֲחֵרָא רְצָה לְמִנְעָם וְלַעֲבָבָם מוֹנֵה, אֲכָל מוֹשֶׁה רַבְּנוּ עֲמַד כְּנִגְדּוֹ עַל יְדֵי רַבּוּי הַתְּפִלָּה שֶׁהִרְבָּה לְהַתְּפַלֵּל לַה' וְיַתְּרָף אֹז, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב, "וַיְהִי יְדִיו אֲמוּנָה". וְיַתְּרָמוֹ, פְּרִיסָן בְּצִלּוֹ, וְזֶהוּ יְהִי יְדִיו אֲמוּנָה, 'יְדִיו הוּא בְּהִינְתּוֹ הָרוּחַ הַיּוֹשׁ שֶׁהוּא בְּהִינְתּוֹ הַיּוֹד מִינֵי דְפִיקוּן, הִינּוּ שֶׁהַתְּפַלֵּל כֵּל כָּף עַד שֶׁהַמְשִׁיף הָרוּחַ הַדְּפִיק, כֵּל הַיּוֹד מִינֵי דְפִיקוּן, הִינּוּ שֶׁהַתְּפַלֵּל כֵּל כָּף עַד שֶׁהַמְשִׁיף הָרוּחַ הַיּוֹשׁ דְקַדְשָׁה לְהַכְנִיעַ וְלִשְׁבֵּר קַלְפַת עֲמֶלֶק שֶׁהוּא הָרַב דְקַלְפָּה שֶׁמִּתְנַגֵּד אֵל הָרַב דְקַדְשָׁה וְכוּ"ל. וְאִזּוֹ וַיַּחַלֵּשׁ יְהוֹשֻׁעַ אֶת עֲמֶלֶק וְכוּ' הַתֵּדָה רֵאשִׁי גְבוּרָיו וְכוּ' וְלֹא הָרַגְם כָּלֵם. מְכָאן, שְׁעָשׂוֹ עַל פִּי הַדְּבָר, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְהַכְנִיעַ אֶת עֲמֶלֶק לְגַמְרֵי בְּפַעַם אַחַת, כִּי הוּא בְּהִינְתּוֹ הַסִּיּוֹם וְהַבַּעַל דְבָר בְּעֲצָמוֹ שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לְבַטְלוֹ לְגַמְרֵי, כִּי אִם כֵּן וְתַבְטַל הַבְּחִירָה וְעַל כֵּן הוּא מִתְנַגֵּב בְּכָל פַּעַם נִגְדַּת יִשְׂרָאֵל, אֲכָל ה' יַתְּרָף מְרַחֵם עַל עַמּוֹ וְלוֹחֵם עִמּוֹ בְּעֲצָמוֹ, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב, "כִּי יָד עַל כַּסֵּי מַלְחָמָה לַה' בְּעֲמֶלֶק מִדֵּר דר". נִשְׁבַּע הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁאֵין שְׁמוֹ שְׁלֵם וְכִסְאוֹ שְׁלֵם עַד שִׁימְחָה זְכַר עֲמֶלֶק, זֶה בְּהִינְתּוֹ, שְׁכַתּוֹב, ה' יַתְּרָף בְּעֲצָמוֹ מוֹרִיד אוֹתִיּוֹת שֶׁל שְׁמוֹ לְתוֹךְ הַצְנּוּרוֹת הָרְעִים שֶׁל קַלְפַת עֲמֶלֶק כְּדִי לְהַכְנִיעוֹ וְלִשְׁבֵּר וְכוּ' וְלִקְוֵי הַלְכוּת, הַעוֹשֶׂה שְׁלִיחַ לְגִבּוֹת חוֹבוֹ הַלְכָה ג אוֹת ו וַיַּעוּ"ש עוֹד בְּאוֹת י שֶׁהַרְחִיב מַעֲטָ בְּעִנְיַן מַלְחַמַת עֲמֶלֶק כְּכֵל דוֹר וְדוֹר כְּנִגְדַּת הַצְּדִיק שֶׁמִּמְשִׁיךְ הָרוּחַ הַיּוֹשׁ.

אז עניין פורים מבואר באריכות נפלאה בליקומי הלכות (העושה שליה לגבות חובו, הלכה ג), וא"א להעתיק כל דבריו כמובן, מ"מ נביא בזה כמה נקודות ביסוד עניין הפורים ובמצוות היום, והחפץ בכל אריכות דבריו יוכל לעיין מעצמו בדבריו המאירים.

המן הוא עיקר הרב דקליפה שרוחו גדול בשעתו ומ"מ חסר לו תמיד

וז"ל שם (אות יא-יב): "וזה בחינת המן שהוא עמלק מורע עשו שהוא עקר הרב דקליפה שרוחו היה גדול מאד מאד בשעתו. כמבאר בהמגלה מעצם גדלתו בשעתו, כמו שפתיבו, גדל המלך את המן ונשאהו וישם את פסאו וכו' וכל עבדי המלך וכו' פרעים ומשתחיים להמן וכו'". מחמת שמונו נמשך להם כל החיות להשלים כל החסרונות שלהם.

"אבל וימרדכי לא יכרע ולא ישתחוה, פי ידע שהוא עבודה זרה בחינת הרב דקליפה שבאמת חיות שלו אינו חיות כלל ואינו יכול להשלים שום חסרון באמת רק כרמיה וממעה בני אדם לפי שעה קלה.

"ועל כן נתקנא בו המן הרבה. וזהו, ויספר להם המן את כבוד עשרו ורב בניו". ורב' דיקא, דהינו שבניו שהם עשרת בני המן בחינת עשר בתרין דמסאבותא שהם פנגד עשרת הדבורות שהם כלל התורה ששם הרוח חיים דקדשה. ובניו עשרה היו לעמות זה בקליפה שמשם הרוח חיים דמטרא אחרא שנמשך מהרב דקליפה בחינת ורב בניו, רב' דיקא, בחינת הרב דקליפה.

"וזהו כבוד עשרו, פי העשירות מצפון, כמו שפתיבו, מצפון זהב יאתה". וצפון חסר. ומשם צריכין להשלים כל החסרונות. והתפאר בעשירות שלו שיש לו עשר גדול להשלים כל החסרונות, פי הכסף יענה את הכל וכל מה שחסר לאדם יכול לקנות בכסף.

"נמצא, שעשירות הוא בחינת שלמות החסרונות, אבל באמת העשירות והממון דמטרא אחרא אינו עשירות כלל, פי בכל פעם חסר לו יותר בבחינת מרבה נכסים מרבה דאגה וכמו שאנו רואין מניה וביה בהמן עצמו, ומה שמו, שאפלו בעת עצם גדלתו בשעתו שהיתה השעה משתקת לו מאד והתפאר והתגאה הרבה לפני אשתו ואוהביו בכבוד עשרו ורב בניו, ספר להם בעצמו גדל מכתו וכאבו וחסרונו, כמו שפתיבו, "וכל זה איננו שוה לי בכל עת וכו'".

"נמצא, שאפלו בעת גדלתו הרמה היה מלא פעם ומכאובות. וכן הוא מכה מהלכת רב בני אדם שאינם מסתפקים על התכלית כל אחד ואחד פפי מה שלא טהר את עצמו עדין מקלפת וזחמת המן עמלק שהוא זחמת הנחש כמו כן הוא מלא יסורים וחסרונות תמיד אפלו בעת גדלתו, ובפרט מי שיש קנאה בלבו על גדלת ועשירות חברו שאז כל הון דעלמא אינו מספיק לו, פי יש שענינם רעה כל כך שאפלו אם הוא מרויח אלפים, נפשו מרה לו על מה שתכרו מרויח איזה רוח, מפל שפן בשרואה מי שמרויח יותר ממונו שזה נמשך מהרב דקליפה שאומר, "וכל זה איננו שוה לי בכל עת וכו'".

קנאת המן במרדכי

ב' פי המן נתקנא מאד על שראה שמרדכי אינו מורע ומשתחוה לו ואינו רוצה לקבל הרוח חיים ממונו, פי סבר שפבר כל הרוח חיים אצלו,

חם ושלום, ואי אפשר לשום צדיק בחינת מרדכי לקבל חיות פי אם ממונו ועל כן נתמלא חמה על מרדכי ורצה להרגו, פי סבר שיש בידו להמיתו ולגזול הרוח חיים שלו, פי סבר שכל הרוח חיים הוא אצל סמרא דידה, חם ושלום". ובהמשך שם מבאר עניין מה שרצה המן לתלות את מרדכי שהוא מה שרצה להכניסו בספיקות שע"ז יפסיק להנהיג את ישראל וע"ז יפול מגדולתו אבל באמת מרדכי היה גדול מאוד ובזכות תפילתו עלה לבחי' עדין בתכלית והכניע את המן, יעו"ש.

המלחמה היא רק ע"י תפילה

ג' וז"ל שם (אות יג): "מרדכי ידע את כל אשר נעשה" עד היכן הדבר מגיע, וראה שאין עצה ותחבולה לעמוד פנגד קליפה קשה וחזקה כזאת מפל הצדדים פי אם על ידי רבוי תפלה ותחנונים וצעקות וזעקות ושוועות. ומיד "ויצא בתוך העיר ויזעק וזעקה גדולה ומרה" וכו' וכן בכל עיר ועיר וכו'.

"פי פנגד קליפת המן עמלק שהוא בחינת אריכות הגלות של עכשו שנקרא גלות אדום אין חכמה ואין תבונה ואין עצה פי אם להרבות בתפלה ותחנונים וצעקות ושוועות וזעקות בלי שעור עד ישקוף וכו', פי תפלה למעלה מהכל וכולל כל החמשים שערים, כמבאר בהתורה הנ"ל שתפלה היא בחינת עדין עין לא ראתה שהוא שרש התורה שמשם שרש כל המעיונות החכמה של התורה הקדושה, פי התפלה היא בבחינת נתיב לא ידעו עיניו בחינת שער החמשים שאין מי שהשיג אותו, הינו מי שעומק בתפלה ומתחזק בכל עז להרבות בתפלה ושיחות בינו לבין קונו הוא מעורר עדין. העליון שהוא בחינת שער החמשים, בחינת נתיב לא ידעו עיניו".

אין שום שכל שיכול להשיג עוצם מעלת התפילה

"פי אין שום שכל שיוכל להשיג ולהבין עד היכן מגיע הכח של תפלות ישראל אפלו של הפחות שבפחותים, בפרט מה שמתפלל כל אחד על צרת נפשו שהוא רחוק מה' ותפלה, פי אפלו המלאך הקדוש שמקבל תפלות מישראל וקושר מהם בתרים לרבו אינו יודע להיכן להעלות הכתר הנורא הזה רק הוא משיביע אותו שיעלה מעצמו וישב בראש קונו כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה.

"ועל כן תפס מרדכי בחינת הצדיק האמת שכל דור אמנות אבותינו לצעק אל ה' הרבה זעקה גדולה ומרה ולהרבות בתפלות ובתחנונים, ועל ידי זה התגבר גם פנגד קליפת המן עמלק והשיב לו גמולו בראשו ותלה אותו ואת בניו על העץ שזכה להכניע ולהשפיל עד ארץ את כל הרב דקליפה וכל אלופי עשו רבדכי עשו, פי התגבר פנגדס על ידי תפלה ותחנונים שהם בבחינת שער החמשים של הקדשה וכנ"ל.

"ועל כן פגאליה האחרונה פתיב "בבכי יבאו ובתחנונים אוכילם". פי עקר הגאליה השלמה העתידה לבוא הוא על ידי תפלה וכנ"ל. וכמו שפתיבו: "קחו עמכם דברים ושובו אל ה'". איני מכבש מכם אלא דברים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. וכמוכא בכל הספרים מגדל מעלת התפלה עד אין קץ, פי על ידי התפלה המשיך מעיני החכמה אל התורה וזכה לעסק בתורה יום וליילה עד שפבר כל ההלכות לאמתתן בבחינת דרש טוב לעמו, פי כל זמן שאינו מברר פסק ההלכה נקרא ודרש רעה, כמו שמבאר בהתורה הנ"ל, אכל על ידי רבוי התפלה שעל ידי זה זכה לתורה לברר פסק ההלכה על ידי זה הוא

בבחינת דרש טוב לעמו, כי על ידי ברור הלכה, הינו על ידי למוד פוסקים וזה לברר הכשר מן הפסול וכו' שעל ידי זה ברר הטוב מהרע שהוא ברר עין הדעת טוב ורע שעל ידי זה מכניעין ומבטלין סמרא דמותא וממשיכין רוח חיים של הצדיק שעל ידי זה מכניעין ומשפילין הרשעים עדי ארץ שהם המתנגדים אל האמת, מכבאר היטב בהתורה הנ"ל, עין שם".

מעודת פורים

ד] ואח"כ מבאר מצוות היום, וז"ל שם (אות טו): "וזה בבחינת מצות סעדת פורים, כי אז האכילה בקדשה גדולה שעל ידי זה נמשך הרוח חיים, כי על ידי האכילה נמשך החיות לאדם פנראה בחוש, אבל עקר החיות שמקבל האדם על ידי האכילה הוא על ידי הרוח חיים שנמשך להאדם בשעת האכילה, כמו שפיתוב, "כי לא על הלחם לבדו יהיה האדם כי על כל מוצא פי ה' וכו'", הינו הרוח חיים שהוא מוצא פי ה', כי הרוח חיים בשרשו נמשך מרוח פיו של הקדוש ברוך הוא בעצמו בבחינת ויפח באפיו נשמת חיים וכו'. ומאן דנפח מתוכיה נפה, כמו שפיתוב בזהר הקדוש. ועל בן האכילה דקדשה שעל ידה נמשך הרוח חיים הוא בבחינת שלמות התקרונות, וכו', ועל בן פורים שאז נכנע ונפל המון עמלק שהוא הסמרא אחרא מפלה גדולה ואז נכנע ונתבטל הרוח חיים דקלפה ונתגבר הרוח חיים דקדשה של בחינת מרדכי, אז מצוה גדולה לאכל ולהרבות בסעדה, כי אז החיות של האכילה בבחינת שלמות התפרון על ידי הצדיק בבחינת ה' רעי לא אחסר, בבחינת צדיק אבל לשׁבַע נפשו כנ"ל".

משלוח מנות

ה] וז"ל שם (אות טז): "וזה בבחינת ומשלח מנות איש לרעהו, כי המנות של פורים שהם האכילה של פורים, שהם בבחינת הרוח חיים דקדשה שמקבלין מהצדיק כנ"ל הם נשלחין מאחד לחברו בבחינת שליחות, כי יש כמה שרהוקים מהצדיק ואינם יכולים לקבל הרוח חיים מהצדיק בעצמו על בן מקבלין אחד מחברו וחברו מחברו ומקבלין זה מזה ומאירין זה לזה הרוח חיים עד שנמשך לכלם הרוח חיים מהצדיק שהוא בבחינת מרדכי שמאיר אז באור גדול ונפלא לכל העולם עד שמויע ההארה לתכלית העשיה (פמוכא בפרי עין חיים) עד שכל אחד ואחד אפלו הרחוקים מהצדיק מאד מקבלין הרוח חיים ממנו על ידי שמקבל אחד מחברו בבחינת שליחות שזהו בבחינת משלח מנות איש לרעהו כנ"ל, כי אז בפורים השליחות בטוח מהזק, כי אז נכנע ונפל הסמרא אחרא מאד ואינם יכולים לגזל ולהעלים הרוח חיים של הצדיק וכנ"ל".

מתנות לאביונים

ו] וז"ל שם (אות יז): וזה בבחינת ומתנות לאביונים, שצריכין להרבות בצדקה מאד בפורים, כי עקר התקשרות להצדיק הוא על ידי צדקה שגוה אוהו במדתו של צדיק שהוא נקרא צדיק על שם הצדקה שמשפיע לכל בבחינת צדיק חונן ונותן. וכל אחד בפני מה שפורכה בצדקה בן הוא מתקשר בבחינת צדיק שמוננו הרוח חיים. ועל בן על ידי הצדקה זוכין לחיים בבחינת בן צדקה לחיים, וכמו שפיתוב, "צדקה

תציל ממוות". ועל בן בפורים שאז נמשך ומאיר הרוח חיים של הצדיק שעל ידי זה היה מפלת המון כנ"ל על בן צריכין אז להרבות בצדקה כדי להמשיך אליו, על ידי זה הרוח חיים של הצדיק שעקר נמשך על ידי צדקה כנ"ל".

שמחת פורים

ז] ואח"כ מבאר כללות עניין שמחת הפורים, וז"ל שם (אות יח): "וזה בבחינת גדל השמחה של פורים, בבחינת שמחה ומשחה ויום טוב, כי הרוח חיים הוא בבחינת שמחה, כמו שמוכא במקום אחר שעקר החיות הוא שמחה, בבחינת באור פני מלך חיים, בבחינת שבע שמחות את פניה, כי הרוח חיים הוא בבחינת רוח צפונות המנשבת בכנור של דוד שעל ידי זה הוא מנגן מאליו. ונגון ומרה הוא עקר השמחה פנראה בחוש. וכמו שפיתוב, "עלי עשור ועלי נבל עלי הגיון בכנור כי שמחתני ה' בפעליה וכו'". ומחמת שאז נמשך הרוח חיים של הצדיק בבחינת מרדכי בשפע גדול ובהארה נפלאה על בן אז השמחה גדולה ועצומה מאד, כי עקר הגדלת והתגברות הרוח חיים הוא שמחה וכנ"ל".

שכרות של פורים

ח] וז"ל שם (אות טא): "ועל בן מצוה להשתכר ביום בפורים להכניע הרוח של הרב דקלפה שהוא בבחינת ודמי כמאן דמכסמי' פניהם צהבות בשתווי יין שהוא בבחינת עשו אדמוני, מכבאר שם בסוף התורה הנ"ל על מאמר רבה בר בר הנא, עין שם. ועל בן על ידי היין דקדשה של שתית פורים מכניעין אותם בשרשם, כי היין דקדשה הוא בבחינת רוח צפונות. וכו', ועל בן היין בשהוא בקדשה, כגון בשבת ויום טוב, כפרט בפורים על ידו דיקא ממתיקין הדינים בשרשן ומבטלין הרב דקלפה שהוא בבחינת עשו אדמוני, בבחינת ודמי כמאן דמכסמי' שזה כל ענין פורים להכניע ולבטל הרב דקלפה נגד הרב דקדשה שהוא מרדכי שהוא רב חסד וכנ"ל".

קריאת המגילה

ט] וז"ל שם (אות טב): "וזה בבחינת קריאת המגילה, כי המגילה היא בבחינת קבלת התורה שזכו אז לקבלה מחדש, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, "קימו וקבלו וכו'". כי המגילה צריכה להכתב בכתובת ספר תורה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, פאמתה של תורה וכו', הינו, כי עקר הנם היה על ידי רבוי התפלות והזעקות והשועות וכו' כנ"ל, שעל ידי זה זוכין לעסק בתורה לברר פסק ההלכה באמת. ועל בן אז זכו לקבלת התורה מחדש מחמת שזכו לעורר את העדן כנ"ל על ידי רבוי תפלתם וכנ"ל וזה בבחינת קריאת המגילה שהיא בבחינת התחדשות התורה שזוכין להמשיך בפורים שנמשך על ידי המעון שיוצא מבית ה' מעדן העליון בשפע גדול ונפלא על ידי רבוי התפלות וכנ"ל".

"ועל בן מסימין המגילה, דרש טוב לעמו". זה בבחינת ברור פסק ההלכה שזוכין על ידי בבחינת מרדכי, כי קדם הברור הוא בבחינת ודרש רעה, אבל כשמבררין המתר מהאסור וכו' הטוב מהרע אזוי הוא בבחינת דרש טוב, וכמבאר לעיל מזה".

ביצד מוגיע פגם עמלק במקום כל כך גבוה עד שכביכול אין השם שלם ואין הכסא שלם?

דברינו הנ"ל, שכל הכה של האיש הישראלי להחזיק בממשלתו על המלאכים, הוא רק כשיש לו יראת שמים שלימה, נמצא שעל ידי שעמלק קירר באיזה בחינה לישראל מהיראת שמים שלהם, עד שלא היו בבחינת 'יראה שלימה', בזה גרם להרפות את אחיות ישראל משורשי הנשמות שהוא צדיק האמת משה רבינו האחוז בכסא הכבוד. וגירה בהם את קנאת המלאכים, שיפילו אותם בעבירות חס ושלום, ואז יוכל עמלק לשלוט.

ולכן פגם זה הוא פגם בכסא הכבוד בעצמו, וכמו שביאר ר' נתן בלקוטי הלכות (חושן משפט, גביית חוב הלכה ה סוף אות ה), וז"ל: עמלק הוא בחינת פגם הכסא כבוד, על ידי שהוא מתגבר לתקטיא את ישראל, לקלקל חס ושלום כל התקונים שעל ידם אוהזין בכסא הכבוד שהוא שרשי נשמות ישראל - שעל ידי זה שלמות הכסא, פי כל מה שישאר אוהזין שם ביותר ומקשרין עצמן לשם, מאירין יותר שרשי הנשמות - ונשלם ונגדל הכסא כבוד ביותר, פי (משלי יד, כח) "ברב עם הדרת מלך".

ונראה שלכן חסר אות א' מתיבת 'כסא' ונשאר רק "כס", וכן חסר אותיות ו"ה משם הוי"ה ברוך הוא ונשאר רק שם "י-ה". דהנה אותיות ו"ה שבשם שמרמזים על קוב"ה ושכינתיה, שאנחנו עם ישראל נחשבים בנים שלהם, כמו שכתוב (דברים יד, א) "בנים אתם לה' א-להיכם". ומחמת טומאת עמלק המקרר את ישראל ביראת שמים, אזי חס ושלום מסתלק קוב"ה ושכינתיה מבינינו, ואין השם שלם, כי מאיר רק שם "י-ה" של הפרצופים העליונים ששם אין יכולת לשום פגם להגיע למקום גבוה כזה, ואילו אותיות ו"ה שבפרצופים התחתונים - הם אינם מאירים בשעת הפגם, ואין אנחנו יכולים להיות מקושרים אל קוב"ה ושכינתיה לקבל את השפע הנצרך לנו בכל עת ובכל שעה. וכפי זה, גם אות א' אחרונה שחסרה מתיבת 'כסא' ונעשה "כס", היא גם אותו ענין, שכביכול חסרה ההשפעה מכסא הכבוד שיש כאן למטה, ונשאר רק "כס" שהוא בחינת כסא הכבוד כמו שהוא בעצמו, בלא ההשפעה שיורדת ממנו כאן למטה בעולם. כי אות א' (מבואר בלקוטי מוהר"ן קמא ו') היא מרמזת על כסא הכבוד ועל ההשפעה שלו למטה, כי יש באות א' י' עליונה, ויש ו' שהיא המשכה ויש אות י' תחתונה שהיא מרמזת על המקבלים, ע"ש.

וביאר הענין, טומאת עמלק פוגמת ביראת שמים, והפגם ביראת שמים מפיל מהאחיזה בכסא הכבוד - מקום שורש נשמות ישראל, דהיינו שעיקר ההפסד הוא בחיבור וההארה של הפרצופים והבחינות העליונות כאן למטה, ולא שנחסר בהם למעלה שום דבר, כי ודאי שאין עמלק ואלף כמותו לא יכולים לפגום ולפגוע במקומות גבוהים כאלה, אלא שהם פוגמים בהתקשרות של עם ישראל אל המקומות העליונים האלה, לקבל משם את אחיותנו והשפע שאנחנו צריכים לקבל משם. וכשיכלה זרעו של עמלק, יהיה השם שלם והכסא שלם, שפירושו שנוכל לאחוז בשורשי הנשמות שבכסא הכבוד, ויהיה לנו שליטה על המלאכים, ויאיר לנו שם הוי"ה כולו בשלמות, ונקבל את השפע מבחינת קוב"ה ושכינתיה בלא שום פירוד, ה' יוכנו.

"ויאמר פי יד על פם י-ה מלחמה לה' בעמלק מדר דר" (שמות יז, טז). ופירש"י: ומהו "פם", ולא נאמר כסא, ואף השם נחלק לחציו (י-ה), והסר אותיות ו"ה). [אלא] נשבע הקב"ה שאין שמו שלם ואין כסאו שלם - עד שימחה שמו של עמלק כולו, וכשימחה שמו יהיה השם שלם והכסא שלם, עכ"ל. ומקורו מהדרש תנחומא (פרשת כי תצא, אות יט). ולכאורה קשה מאוד להבין, איך יכול עמלק לפגום במקום גבוה ונורא כזה - בשם הוי"ה ברוך הוא, עד שכביכול אין מתגלה השם בשלמות מחמתו. וכן בכסא הכבוד, שג"כ נאמר בו כביכול שאין הכסא שלם.

והנה רבינו הקדוש זיע"א בליקוטי מוהר"ן (תניינא, תורה א), ביאר שהאיש הישראלי צריך שיהיה לו ממשלה על המלאכים. ואמר, שגם אדם קדוש ונשגב כזה שזוכה למעלה זו, צריך להיות איש חיל וגיבור מלחמה, כדי לזכות לעמוד בזו הממשלה, כי המלאכים מתקנאים מאוד במי שיש לו ממשלה עליהם, ומנסים בכל עת להפילו. והעצה לזה, לאחוז בכסא הכבוד, היינו להיות מקושר לצדיקי אמת גדולים מאוד, שהם בחינת שרשי נשמות ישראל, כי נשמות ישראל הם כמו ענפים עלים ופירות היוצאים מגזע העין, שהוא בחינת הצדיק. וכשאחוז שם אין המלאכים מתקנאים בו.

ונראה לבאר במעם הדבר, כי עיקר קנאת המלאכים היא כששולט עליהם מי שהוא תחתם במדרגה, ולכן מתקנאים באדם הנמצא בעולם העשייה ששולט עליהם אף שהם גבוהים ממנו, שהרי מחצב המלאכים הוא מעולם היצירה (ע' עין חיים שער מ' פרק י"א, ובכמה מקומות) שהוא גבוה מעולם העשייה. אולם כשאחוזים בכסא הכבוד שהוא בעולם הבריאה - מעל מחצב המלאכים, אין למלאכים שם קנאה בו, כי כפי הדין והאמת הוא, שהוא שולט עליהם, ואדרבה דרכו גם הם מקבלים שפע, כי הם שואלים אותו (במדבר כג, כג) "מה פעל א-ל" (עין בירושלמי שבת פרק ו סוף הלכה ט). ולכן מי שזוכה להתקשר בשורשי הנשמות שבכסא הכבוד, שהוא מעולם הבריאה - אין המלאכים מתקנאים בו. [וע' בגמ' בשבת (דף פח:), שלכן אחרי שמישה אחז בכסא הכבוד כל אחד נעשה לו אוהב ונתן לו מתנות].

ומבואר בתורה הנ"ל שכדי שיוכל האדם להחזיק בזו הממשלה, צריך שתהיה לו יראה שלימה, (בחינת 'ירושלים' - יראה שלימה, ע"ש), כי על ידי היראה והבחינות היוצאים ממנה (כמבואר שם באורך), נופלים לפניו העזי פנים שהם המפורסמים של שקר - שכל ממשלתו הוא מחמת עזות, שהם בחינת (סנהדרין קה). 'עזות מלכותא בלא תגא', והיינו שיש להם מלכות, אבל אין לה כתר, כלומר שאין לו מינוי והכתרה מלמעלה למלכותו, אלא שבעזותו קפיץ ומלך].

והנה בעמלק נאמר (דברים כה, יח) "ואתה עיף ויגע ולא ירא א-להים", ופירש"י: שקאי על עמלק שאינו ירא א-להים. אולם בספרי דברים (כי תצא פיסקא רצ"ו ד"ה ואתה עיף), מבואר שקאי גם על ישראל, ושני הדברים אמת. ויש לבאר כפשוטו, שבזה שבא עמלק להזדווג לישראל, קירר את ישראל מיראת שמים חס ושלום. וכפי

**מנוי לגליון
המקורבים**

חדש! ניתן לעשות מנוי לקבלת עלון 'המקורבים' וכן את עלון 'הקבצו' עד לביתכם דרך מכשירי 'קהילות' שבבתי הכנסת. ב-20 ש"ח לחודש. הפשו: עלמא דאורייתא. המנוי על-דעת המערכת!

לברורים:

054-848-73-17

קו 'חניכי הישיבות' - ברסלב:

בני התורה חניכי-הישיבות המקורבים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א - 077-31-40-331

שלוחה: 1	הודעות ועדכונים.
שלוחה: 2	לשמיעת חלק מהגלינות הנפלאים שע"י 'הקבצו'.
שלוחה: 3	1 - לשיעורים ונכסים שנמסרו למקורבים. הרב ישראל מאיר גלינסקי שליט"א: 3 - לשיעורים לפי נושאים \ על ליקוטי מוהר"ן. 4 - שיעורים משנת תשע"ט. 0 - לכל השיעורים אחרונים.
שלוחה: 4	1 - שיחת חברים \ הודעות מאזינים. 2 - להשאת הודעה למאזינים. 3 - לשלוחת 'הליכה עם תורה' - 'חבורת תמימי דרך'. 4 - למענה וייעוץ.
שלוחה: 5	סיפורי התקרבות וראיונות.
שלוחה: 6	1 - פניני ליקוטי מוהר"ן על התורה. הרב שרגא זילברמן: 2 - שיעורים בליקו"מ. 3 - שו"ת ברסלב. 415 - שיעורים מכלל משפיעי אנ"ש. 6 - שיחות ומכתבי מוהרא"ש. 7 - הזה"ק בלשה"ק. 8 - דברי גדולי ישראל במעלת לימוד עמוד היומי בזה"ק.
שלוחה: 7	1 - שיעורים ברחבי הארץ. 3 - חברות ברחבי הארץ. 2 - להשאת הודעה לביקוש שיעור או חברותא.
שלוחה: 8	1 - שירי ברסלב שורשיים. 2 - שירי ברסלב חדשים 314 - שירים כלליים. 5 - שירי 'דרשו'. 6 - תיקון הכללי בניגון. 7. נוסחאות התפילה של הימים הנוראים.
שלוחה: 9	1 - שידור חי.
שלוחה: 0	0 - הודעות קבועות ונחוצות. 1 - הצטרפות לרשימת התפוצה. 2 - להסרה. 3 - לקבלת 2 פרקי תהילים. 4 - השעה כעת. 5 - זמני היום. 6 - לקבלת מס' אישי למערכת. 9 - לתרומות באשראי (דרך 'קהילות').

ליקוטי מוהר"ן - זה מדבר אל!
זה לא סלוגן - זה דרך זיזים!

אמר רבינו הקדוש:
'רציתי שהעניין שלי יתפשט לכלכות
האנשים המתמידים בעבודתם
כאנשי ליטא!
(שיח שרפי קודש זי"ב, סימן ז"ר)

חברות ושיעורים למקורבים:

לדיווח על שיעורים ועוד נא להשאיר הודעה בקו 'חניכי הישיבות' - ברסלב, בשלוחה: 72

עיר	נושא השיעור	מגיד השיעור	יום ושעה	לפרטים
בני ברק	התחזקות	הרב שרגא זילברמן שליט"א	יום שלישי ב- 8:30 בערב	בית הכנסת ברסלב רח' מימון
בני ברק	'תמימי דרך' הליכה עם תורה	לומדים בחבורה חבורת חניכי הישיבות - ברסלב ב"ב	פעם בשבוע	0548487317
בני ברק קריית הרצוג	ליקוטי הלכות	לומדים בחבורה	מוצאי שבת בבית פרטי בשעה: 10:00	0548496139
בני ברק קריית הרצוג	שיעור התחזקות	נושא בפרשה	בכל ליל שבת מברכים	0548496139
בני ברק	התחזקות	רבנים שונים	יום שני בערב לבחורים	0548517128
בית שמש	לימוד לקוטי מוהר"ן	לומדים בחבורה	יום שישי בשעה: 11:00 בבוקר	0548528387

מעוניין שהעלון ימשיך להיות מודפס? אנו זקוקים לתרומה שלך!

ניתן לתרום דרך מכשירי 'קהילות' בקופת 'עלמא דאורייתא' - לציין: עבור עלון 'המקורבים' או בקו קהילות: 073-275-7000 בשלוחה: 11318. או בקו 'המקורבים' 077-31-40-331 בשלוחה: 09.

לתרומה בדרכים נוספות נא להתקשר: 054-848-73-17